

Kapłaństwo wspólne

1. „Pan kiedyś stanął nad brzegiem, szukał ludzi gotowych pójść za Nim, by łowić serca słów Bożych prawdą” – śpiewamy w znanej piosence religijnej. Ojciec Święty Jan Paweł II wyznał, że piosenka ta rozbrzmiewała w jego sercu, gdy przyjmował urząd następcy świętego Piotra. Śpiewamy ją często podczas prymicji i na jubileuszach kapłańskich, odnosząc jej słowa jedynie do księży. Czy jednak Chrystus nie szuka także świeckich, którzy jako matki i ojcowie, lekarze i rolnicy, inżynierowie, nauczyciele czy przedsiębiorcy są „gotowi pójść za Nim”? Czy nie pragnie także przez nich „łowić serc słów Bożych prawdą”?

2. Wszyscy mamy udział w kapłaństwie Chrystusa. To jest dziedzictwo, które otrzymaliśmy na chrzcie świętym. **Kapłaństwo wszystkich ochrzczonych, całego ludu Bożego, nazywa się kapłaństwem wspólnym, tzn. posiadanym na równi przez duchownych i przez świeckich, tworzących jeden kapłański lud Boży.** Sakrament bierzmowania, będący swoistym dopełnieniem sakramentu chrztu, utwierdza nas w tym kapłaństwie, jeszcze ściślej wiążąc z Kościołem, udzielając mocy Ducha Świętego i zobowiązując do szerzenia wiary słowem i uczynkiem oraz do jej obrony.

3. Nauka o kapłaństwie wspólnym zawarta jest w Pierwszym Liście św. Piotra Apostoła, w którym czytamy: „wy również, niby żywe kamienie, jesteście budowani, jako duchowa świątynia, by stanowić święte kapłaństwo, dla składania duchowych ofiar” (1 P 2,5). Katechizm Kościoła Katolickiego tak komentuje te słowa: „Świeccy, jako poświęceni Chrystusowi i namaszczeni Duchem Świętym, (...) są powołani i przygotowani do tego, aby rodziły się w nich zawsze coraz obfitsze owoce Ducha. Wszystkie bowiem ich uczynki i modlitwy (...), życie małżeńskie i rodzinne, codzienna praca, wypoczynek ducha i ciała, jeśli odbywają się w Duchu, a nawet utrapienia życia, jeśli cierpliwie są znoszone, stają się duchowymi ofiarami, miłymi Bogu przez Jezusa Chrystusa; ofiary te składane są (...) Ojcu (...) wraz z ofiarą Ciała Pańskiego. (...) W sposób szczególny w misji uświęcania uczestniczą rodzice, prowadząc w duchu chrześcijańskim życie małżeńskie i podejmując chrześcijańskie wychowanie dzieci” (KKK 901-902). Szczególnymi momentami sprawowania kapłaństwa wspólnego w rodzinie mogą być na przykład: wspólny posiłek rozpoczęty i zakończony modlitwą, dziękowanie za narodziny dziecka, przeżywanie świąt rodzinnych czy wspólnego odpoczynku. Również wydarzenia bolesne (jak choroba kogoś bliskiego czy trudna sytuacja życiowa) to momenty, w których możemy realizować kapłańskie posłannictwo: łączenie się w takich chwilach z Chrystusem owocuje uświęcaniem naszego życia.

Świeccy katolicy mogą na mocy powszechnego kapłaństwa pełnić także określone funkcje w Kościele. Katechizm stwierdza, że „świeccy, którzy posiadają wymagane przymioty, mogą być przyjęci na stałe do posługi lektora i akolity” (KKK 903). W krajach misyjnych, gdzie brakuje księży, „świeccy, chociażby nie byli lektorami lub akolitami, mogą wykonywać pewne obowiązki w ich zastępstwie, mianowicie: posługę słowa, przewodniczenie modlitwom liturgicznym, udzielanie chrztu, a także rozdzielanie Komunii świętej” (KKK 903).

Przyjęcie prawdy o kapłaństwie wspólnym nie oznacza, że w Kościele miałby się stać niepotrzebny sakrament kapłaństwa. Daje on bowiem odrębny, istotowo różny udział w kapłaństwie Chrystusa. Polega on na tym, że biskupi i kapłani kształtują wspólnotę wiernych i kierują nią w jej zadaniach, zwłaszcza poprzez sprawowanie Eucharystii i jednanie z Bogiem. Sakrament kapłaństwa jest zatem ustanowiony dla dobra kapłaństwa wspólnego.

4. **Zapamiętajmy: Wszyscy chrześcijanie przez chrzest są wcieleni w Chrystusa i tym samym uczestniczą w Jego urzędzie kapłańskim. Do naszej misji kapłańskiej należy troska o wzrost chwały Bożej na ziemi, przyczynianie się do dzieła zbawiania świata oraz składanie duchowych ofiar Bogu przez życie rodzinne i zawodowe oraz mężne przeżywanie cierpienia.**

Ks. Rafał Bednarczyk